



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

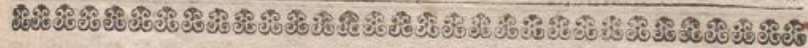
**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XXIV. SS. Petrus & Paulus. Clavium Jura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)



CONCIO XXIV.

FESTVM SS. PETRI & PAVLI.

Tibi dabo Claves Regni cœlorum. Matth. 16.

Clavium Jura.



Petrus passim hodie à tota Christianitate Cœli Clavicularius salutatur Opt. AA. Decorant eum hoc titulo passim SS. PP. ex quibus paucos duntaxat allego, ut saltem rudioribus constet, hunc titulum numerosa autoritate fulciri. Sic ergò Petrum salutant Cyrillus (1) Jerosolimitanus. Ana-

stafius (2) Biblioth., Petrus (3) Dam., Petrus (4) Chrysol., Aurelius (5) Jerosolim. August., Ambrosius, (6 & Hugo (7) Victorinus, atque alii plures sine fine fine numero. Fundatur titulus iste in illis Christi verbis: *Tibi dabo claves regni cœlorum.* Christi consilium in clavibus Petro datis bellè detexit Eulogius (8) his verbis: *Nec Joanni nec alteri cuiquam discipulo- rum dixit Salvator: tibi dabo claves regni cœlorum, sed soli Petro, qui Deum erat negaturus, peccatum verò lacrimis & pœnitentiâ expiaturus, ut suo ipsius experimento erga peccatores humanior esset.* Id ipsum ad agnitio- nem legitimæ potestatis in peccatores cœlitus obtentæ referri voluit (9) Optatus, ut proin jure primario & præcipuo solus S. Petrus dici de- beat. *Cœli Clavicularius* Petro huic ut plurimum duæ Claves appingun- tur, quarum una est argentea altera verò aurea, prout ex pluribus Ec- clesiis maximè Romanis, & variarum Italiæ urbium majoribus portis ac Sum. Pontif. insignibus fusè probat. (10) Molanus. Quid hæc binæ Cla- ves importent, certum & indubitatum est Catholicis, hæreticis ludi- cium. Juxta Ceramæi Theóphanis effata (11) Clavis *ar- gentea fidei clavus* est, quia ad solum Petrum, & Petri Successores per- tinet, fidei mysteria fidelibus populis referare, unde fidei, (sed veræ sed Catholicæ) piis sectatoribus ad cœlos aditus patefcant, Hæreticis verò undique sit occlusa & impenetrabilis regni cœlestis janua; clavis verò *aurea gloriæ clavus* est, quam Petrus aperit & claudit per imperitam vel per negatam peccatorum absolutionem. Ut sic per metaphoricæ

Bb 3

hasce Novatiæ.

(9) Optat, l. 7. (10) Molan, l. 3. Imag. c. 21, (11) Theophan. hom. 45.

A. hæc Claves summa & suprema potestas exprimitur, Petro & Petri Successoribus concessa ad claudendum regnum cœlorum & referendum per datam vel per negatam absolutionem à culpis cœlum occultentibus. Hæc clausio, hæc referatio non tantum pœnis & Censuris ecclesiasticis expeditur, sed vel maximè legibus & præceptis, morum ac fidei definitionibus variis, quas Petrus & Petri Successores definiant, ut relictis subditi, quid agendum, quid fugiendum, quid erroneum sit & heterodoxum, quis honestus vitæ status sit & licitus, quis impius & peruersus? quæ bona religio, quæ spuria? S. Hier. (12) hanc duplicem Clavem vocat *clavem scientiæ*, & *clavem potentiæ*: illa servit ad docendum hæc ad iudicandum & quomodolibet regendum Ecclesiam Dei. Clavem utramque ad laudem & gloriam D. Petri ac publicam fidelium utilitatem nunc cominus lustremus.

B. Magisterium Petri quod attinet, id sibi singularem vindicat prærogativam; nempe, cum Petro sit ordinaria autoritas collata ad ipsius Successores ejus usque in seculi finem transmittenda, simul etiam doctrina revelata ad authenticè docendum plena securitas exhibetur, ut de talis doctrinæ infallibilitate nulla possit dubitatio moveri; solus Petrus Successores ejus nobis veræ Scripturæ sensum & mysteria fidei exponunt. Hæc causa fuit cur S. Pet. Dam. (13) Petrum diceret *canonice linguam*, quæ mortalibus de fide, de religione ac vitæ moribus oracula funderentur; licet enim in Canonicis Scripturis & in Patrum traditione sensa prostent divina: possunt tamen in emortuis literarum scripturis multa occurrere ambigua & implexa, quæ vivam fidei regulam & terrestrem divinorum consiliorum interpretem deposcant. Talis erat Petrus & hodie est Innocentius XII, cui Superi annos largum Mathusalæos. Paribus in terminis Petrus Blef. (14) Innocentio scripsit: *Vestra Lingua Cœli Clavis facta est.* Dedit hujus loquelæ hæc die nobile paradigma Petrus; Cum enim Christus ex discipulis percontaretur, *quæ dicunt homines esse filium hominis?* reliquis tacentibus solus Petrus sententiam prompsit, *tu es Christus Filius Dei vivi!* Immo aliis quibuscunque magni momenti negotiis primus omnium loquens solus est Petrus. Sic in electione Matthiæ (15) non Jacobus (etiam solimitanus Episcopus esset saltem designatus) sed Petrus, cui omnino commissa fuit cura, sermonem orsus est. Actorum quoque decimo quinto primus omnium Petrus loqui visus est in Concilio. Paulus prout Chryf. (16) animadvertit, licet non ab hominibus, nec per hominem sed per Christum Evangelion accepit, voluit tamen doctrinam

Petri argentea & aurea clavis elucidatur.

Duplex est: clavis scientiæ, clavis potentiæ. (12) S. Hieron. l. 1. cont. Jovin.

Petri & Apostolicæ Sedis scientia certa est, & infallibilis probatur. (13) Petr. Dam. Sermon 26.

(14) Petr. Blef. ep. 51.

(15) Act. 1. & 15.

(16) S. Jo. Chrysof. hom. 87.

à Christo profectam etiam Petri testimoniò firmari, ne in illius prædicatione ullus mortalium vacillaret, juxta illud D. Aug. fundamentum (17) *Ego Evangelio non crederem, nisi me Ecclesiâ Catholice commoveret* (17) S. Augustin. l. 1. *Autboritas.* Pauli doctrina ex se vera fuit & certa, quippe ipso à Christo inspirata, fideles tamen, quibus doctrinæ Christianæ lapis lydius & viva fidei regula ex ipsius Christi asserto fuit S. Petrus, adhuc nutare poterant circa doctrinam à S. Paulo propositam; ita porro frustra Paulus sudasset & clamasset, nisi S. Petri comprobatio accessisset; quæ causa fuit, cur S. Paulus Petrum adiret, ut omnibus notum fieret, doctrinam, quam S. Paulus producebat, etiam S. Petro probari, ac proin genuinam esse, & verè à Christo profectam, à Christo dictatam. Hinc factum ut ab omni ævo Christiano præcellentissimi Doctores, qui nec ingenio, nec eruditione quidquam cedunt summis Ecclesiæ Capitibus, imò iis superiores, suæ tamen doctrinæ ac ingenio diffisi, quoties grave dubium circa res fidei occurreret, non prius tranquillarentur, seque tutos esse dicerent & securos, quàm D. Petri Magisterium, interrogato ejus Successore consulissent. Unus pro omnibus aliis satis esto Hier. qui licet omnibus esset disciplinis excelsissimus, & Damasò Papâ longè doctior, suborta tamen difficultate circa vocem *Hypostasis*, an sicut tres dantur Personæ in Trinitate, sic tres pariter Hypostases admitti debeant in Trinitate? Ad S. Petri claves confugit, quas tunc tenebat Damasus, ut mysterium cathedra referret, sic eum (18) interpellans: *Hic hic fidem ore Apostolico laudatam (non deficiet fides tua) censui consulendam, licet tua me terreat magnitudo, invitat tamen humanitas; à Sacerdote victimam salutis, à pastore presidium ovis effragito. Cum Successore Piscatoris & Crucis discipulo loqui liceat Hieronymo. Scio, supra petram edificatam esse Ecclesiam nostram; quicumq; extra hanc domum agnum comederit, profanus est; quicumq; in Arca Noë non fuerit, regnante diluvio peribit. Non novi Vitalem, Meletium respuo, ignoro Paulinum. Quicumq; tecum non colligit, spargit. Qui Christi non est, Antichristi est. Obtestor itaq; Beatitudinem tuam per Crucifixum, ut mihi ex epistolis tuis vel tacendarum vel dicendarum hypostaseon detur auctoritas &c.* Cùm verò ad hanc epistolam, cujus paucas tantùm lineas exhibui, negotiorum multitudine præpeditus Damasus seriùs respondisset, eadem in causa S. Damasum altera vice Hieronymus interpellavit, datâ ad eum epistolâ (19) humillimâ & urgentissimâ, cujus solam extremam partem represento, ut appareat, quanto in pretio apud D. P. Hier esset S. Petrus & Successor ejus S. Damasus: *Hinc fremit rabies Arriana, hinc in tres partes scinditur Ecclesia, & me ad se rapere*

(17) S. Augustin. l. 1. cont. Epiphani. c. 5.

(18) S. Hieron. ep. 57. ad Damas. Pap.

(19) Idem ep. 58. ad Eundem.

pere festinat. Exsurgit in me Monachorum Auctoritas; Ego interim clamo: Si quis Cathedrae junguntur Petrinae, meus est. Meletius, Vitalis & Paulinus tibi se dicunt herere. Possem credere, si hoc unus assereret; Nunc aut duo mentiuntur aut omnes; Obtestor proin Beatitudinem tuam per Crucem Domini, per Passionem Christi, ut mihi literis tuis significes, apud quem in Syria debeat communicare. Noli despicere animam, pro qua Christus mortuus est! Hem! ut demissè sensum Damasi exquirat Hieronymus: unde iudicio subijcit Petrino, & ex Cathedra responsi evidentiam expectat. Discant ab Hieronymo haeretici & luridiores Catholici summo in presens habere Oracula Petrina, quae hodie non tantùm per haereticos, sed inde per nostrae etiam fidei domesticos mangones eludi videas & sufflari. Haecenus clavis potentia iustitiam.

C.

Clavis Potentiae iudiciariam potestatem & absolutionem à peccatis designat.

Altera Potentia clavis est, respiciens iudiciariam Petri potestatem & à peccatis omnimodam exsolutionem, quod maximè voces illae colunt: Quaecumq; ligaveris super terram, erunt ligatae & in caelis; quaecumq; solveris super terram, erunt soluta & in caelis. Huius iudiciariae potestatis & solvendi auctoritatis aliqua parte omnes quidem Episcopi Ecclesiastica dignitate constituti potiuntur, solus tamen Petrus, & Petri Successor Romanus Pontifex tanquam Generalis Ecclesiae Rector summam ac plenissimam obtinet potestatem. Sicut ut Filio Pater omne ius dedit, sic Petro & Successoribus eius Christus inquit (20) Potheo, de supremo iudicandi dominio in singulos inferioris ordinis Sacerdotum huius Jurisdictionis potestas dimanat, singulorum muneri committenda, ac pro temporum, locorum & aliarum circumstantiarum varietate diversa quoad magis & minus. D. P. Cyprianus (21) hanc potestatem in omnes potestatem Petro impertitam cum capite confert, cum radice, cum fonte, & cum Sole. Sicut enim virtus animalis membrorum corporis à capite derivatur, & virtus ramorum arboris à radice; item sicut aqua rivulorum ex fonte dimanat, & lux radiorum à sole, sic omnium aliorum Episcoporum & Sacerdotum directiva vis à Ecclesiastica iurisdictione à Petro & Petri Successoribus diffunditur, quae proin certè cum Moysè compares, de cuius spiritu accepit Deus, quae 70 Senioribus communicavit, quos ei dabat (22) coadiutores. Dicitur Deus de Moysis spiritu accepisse, & dedisse Senioribus auctoritatem, quam in Moysè fontaliter seu radicaliter collocavit. Moysè ad reliquos transfudit. Solus ergò Petrus etiam has Claves iudiciariam potestatem à Christo accepit aliis communicandam. Quanta sit, bellè hac ipsa luce olim explicuit S. Petrus Dam. (23)

(20) Potheo l. 3. de Domino Dei

(21) S. Cyprian. l. de Unitate Ecclesiae

D. Confertur haec potestas cum capite, radice, fonte, sole.

(22) Num. 11.

(23) S. Petrus Dam. Sermon. 26.

hodie Petrus, & ad ejus arbitrium orbis universitas solvitur & ligatur; E. Arduum
 precedit Petri sententiam Redemptoris, quia non quod Christus, munus
 hoc ligat Petrus, sed quod Petrus, hoc ligat Christus, ipso idipsum attestan- Confessa-
 te, quodcumq; ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis. O quam riorum.
 potens dignitas! judicat Petrus, & Petri judicia confirmat Deus.

Tangunt hæ voces illos maximè, qui sacro præsent Tribunali, & pœnitentes conscientias moderantur. Arduum sanè & periculosum mu-
 nus est audire pœnitentes; pro quàm fœda & cogitata turpia hic loci
 sacris auribus hauriuntur! nuncupat hos animorum judices Blesensis
 (24) Petrus, fornicarios & purgatores stercoreum. Nec ma- (24) Petrus.
 le, quia nulla fœdior & putenti fimo plenior est vocatria, quàm grandi- Bles. tr. de
 bus peccatis hirtescens conscientia; qui ergò fœces illas ex officio scruta- Satisf. Sa-
 tari adigitur, se grandi periculo exponit, ne vel sordibus inquinetur, cram.
 vel si non ritè animus pœnitens purgetur, secordia aut conniventia
 reus purgator Confessarius graviter è cœlo castigetur. Nil tam acerbis
 pœnis Deus profcindit, quàm si Clavibus suis Sacerdos abutitur, & Con-
 fessarii munus ad amulsum ritè non adimplet.

Quæras, quid Confessario agendum, quid evitandum sit, ne con-
 fessiones excipiendo clavibus abutatur, & in sui exitium vindicem Nu-
 minis dextram irriteret, paucis omnia comprehendet Petr. Dam. (25) præ- (25) S. Petrus.
 misit hic Pater prius, quid ad Confitentem spectet, inde probi etiam Dam. Ser-
 Confessarii partes his verbis describit: Oportet eum non minùs lite- mon. 58.
 ratum esse, quàm pium ac religiosum; Zelum Dei habeat secundum F.
 scientiam, quia indiscreta religio plus solet obesse quàm prodesse. Probi Con-
 Literatus sit, ut resciat, quid injungat, cui pareat, quando parcere de- fessarii mu-
 beat, & quam consolationem proferat ex Scripturis: pius sit & religio- nus quid
 sus, ut puras manus ad Deum eleve, & pro peccatoribus fiducialiter exigat.
 intercedat; caveat etiam, ne confessionis signaculo excepta, ore dima-
 nent; ne quocumque modo in ejus conspectu vilescat, qui suam exhi-
 buit vilitatem, nec de præterita peccatoris vita æstimet futuram; com-
 patiatur pœnitenti, eumque suis flagitiorum vinculis liberare contenda-
 dat: nitatur unà severitati aliquid detrahare, at verò si advertat spiri-
 tu mansuetudinis nil obtineri, stylum mutet, folium vertat, ac repre-
 henfionis exulceratorio flagitii doceat gravitatem, peccati enormita-
 tem exaggeret, faxea pectora minis expugnet è Gehenna petitis, nec
 ullius respiciat personam &c. At pro dolor! pergit Damianus, tempo-
 ribus nostris per universum pœnè mundum pestilentialis ille morbus
 excrevit, ut Ecclesiis præficiantur, quos nec scientia, nec vita com-
 men-

mendat, cœci duces cœcorum, præcipitati & in præcipitium obvius deducentes. Ad hanc probi Confessarii delineationem admetiendus est modus, quò suos erga pœnitentes se gerere debeat, exerraturus graviter, & iram justî Numinis proriturus, si secus faxit.

G. Do rei hujus memorabile Exemplum à grandibus etiam viris m-
 trâ coronatis petitum, ex quo etiam pœnitentes intelligant, quam pe-
 riculosa sit mollities, quàm plena sit grandibus ærumnis, ad palmam
 suorum flagitia connivere, & muti Confessarii execrandam vicem ob-
 ire. Cùm Rodericus Hisp. Rex faustissimo Marte Mauros suis à frus-
 bus profligasset, cum aula sua sacra & politica in castra Victor reve-
 tit; at ecce subito turbati aër, mugire tellus & concuti, quin fau-
 multis locis per immanes hiatus & boatus referare, quasi obvius devota
 tura. Ut Vega (26) memorat, furibundus Aquilo Regi pileum abbe-
 lit, & ab ejus latere duos Episcopos abripuit Jaensem & Illiberianum.

(26) Veg.
 l. de Conf.
 p. 2. c. 14.

Hist.

Videbantur occulta vi fursum trahi, & per reboantem auram vorato-
 fos inter turbines ac tumultus raptari; nemo non casum timebat. In-
 lem. Vanuit post horam venti grassantis intemperies, qui etiam utrum-
 que suum denuò in locum, unde rapti sunt, deposuit, ita tamen
 ferè dilaceratos, & totis viribus exhaustos, ut à nullo etiam fidelis-
 verna agnoscerentur. Solò indusio amicti, plagis & vulneribus ob-
 ti, quasi per spinas & tribulos tracti essent, vultu toto ita pallescit
 ut plerique jam extinctos crederent, nisi modicum aliquid
 ta spiraculum laceris membris aditum hæssisset. Ut primum
 vestibus & togis tecti sunt, ocius in tentoria Regis delati, tam potens
 bus pharmacis adjuti sunt, ut post horæ unius intervallum sibi ex
 tegro redderentur, ac usum linguæ reciperent. Mox ergò à Rege
 gati, quid rerum raptis accidisset, & qua de causa tot essent facti
 cepti, quid porrò furibundus Aquilo signârit, candidè aperirent,
 in morem sensum prompserunt & sententiam. Prima narrationis
 cipia Jaensis posuit, Regis Confessarius, his Regem palam affatus:
 quid hic actum est, ex nutu, imperio, & voluntate Dei actum est.
 renissime Rex; traditus sum justo ex judicio Dei, stygio Satana, qui
 totum corpus hoc meum unius horulæ spatio ita cruciaret, ut tantus
 spiritus, carnis inquilinus sede sua non pelleretur. Rationem tanta
 petis carnificinæ, eam bona cum venia tua ex umbris in lucem
 traho: horarii cruciatus hujus tu, ô Rex, prima & primaria causa
 titisti: ex respectu nimis humano, ex metu nimis terreo & pœnitenti-
 ne præpingui Spartha mea exciderem, ne gratiam perderem regni
 munit

H.
 Monita
 Confess.
 dara etiam
 confitentes
 tangunt.

mutum hætenus Confessarium egi Majestatis vestræ & aliorum. In officio meo malè versatus, gravius peccantes pro ratione muneris mei nunquam redargui, quavis tentare ausos nullo timore cohibui, in omnem pravitatem abjectis nullas occasionum pedicas amputavi; eadem turpitudinis cloaca mersos sine pœnitentia flagitiis commensurata dimisi, peccatorum enormitatem nunquam ad oculos exhibui, scelera potius gravissima more, aulicis palponibus recepto extenuavi, juxta sententias omnium mollissimas & laxissimas judicium judicavi, Deo ac Superis invisum, subditis infestum, & licet multis male partis bonis gauderent ac fortunis bello impio per vim corralis, nullam tamen mammonæ urfi restitutionem; sciebam efficax præpotum pœnitentibus deficere, absolutionem tamen impertii, ne pœnitentes meos exasperarem; tandem quod caput est, vidi & audivi, sedere ad urnam ac Regis animum moderari homines impetuosos, unius lucri avidos Eudiones, grandium scelerum fautores, palpabilium iniquitatum patronos, fidei ac veritatis hostes, subditorum emunctores, pauperum sanguisugas; vidi profuturi pudoris lamias pectore tenuis nudas omnium oculis oberrare, scandala parere millena, neq; tamen unquam harum pestium amotionem pro pœnitentia injunxi. Hæc hæc justam in me tanquam scelerum horum complicem & taciturnum incentorem Dei Vindicis iram provocarunt, ut me Satana daret per horam, pœnis omnium gravissimi excruciantum, quas nullus unquam mortalis animus creditur exantlasset. Tantam tormentorum acerbicatem si pati debuit Confessarius, solius dissimulantæ ac mutæ taciturnitatis reus, colliger inde Majestas Vestra, quæ pœnarum ilias à Rege Regum & æquissimo Judice Deo ipsi sit decreta, nisi seriam in vivis pœnitentiam egerit. His dictis cepit etiam alter Episcopus Illiberianus, sibi paulatim redditus Regis questum expedire hunc in modum: tribus ex causis me potestati dæmonum acerrime multandum Deus commisit, & nisi pro me mitissimum Numen potentis patrocinio suo ac precibus D. Petrus Apostolorum Princeps sollicitasset, in me Deus æternæ damnationis sententiam fulminasset. Divo cœlorum Clavigero salutem debeo patienti Ore subtractam, cujus eximius semper cultor extiti, licet aliis pravitatibus sorderem. Nunc per gratiam à D. Petro cœlitis obtentam mihi vita in quindecim horas prorogata est, cum in finem, ut ritè valeam ab omnibus navis putentes animos emacilare. Prima excitata in me tantæ tempestatis causa fuit, quia plus luxui & pompæ seculari quam animarum curæ addictus, tot opum millia in pretiosissimum corporis & parietum inutilem cultum ad-

I.
S. Petrus
pœnitentiam
patronus.

- aucupandam nominis gloriam effudi, quas potius in egenos pauperes
 debebam largiri. Sunt nonnullis, ut Magnus inquit Greg. (27) qui
 cultum subtilium & pretiosarum vestium peccatum esse non credunt,
 donec id serò nimis experiantur. Nulla si culpa esset superfluis & re-
 dundans superbiae vestitus, nunquam Deus tam signatè dixisset, purpuram
 & byssò indutum (28) divitem apud inferos torqueri. Plus hic loci
 principibus personis terrarum Summatibus conceditur hodie, at ne quid
 nimis. Alia longè in secularem pompam quamcunque iudicia Deus iu-
 dicat, alia mundus immundus. *Potentes potenter tormenta patientur*
 (29) etiam hoc ex capite, quòd opes nudis pauperibus fovendis à Deo
 triplicatas in pompam effundant profanam, vel ab aliis effundi patiuntur,
 qui grandes in cultu corporum excessus liberè committunt, ut
 hodie primas tenent impudentes femellæ in togis & palliis ad ornatum
 luxum & luxuriam fabricatis, in pectoralibus & armillis, in mille tui-
 & pigmentis & vel maximè in turritis capitum tiaris, passim hodie, etiam
 in trivio grassantibus, mitris, quas rectius Iustitiæ meteret munus.
 Secunda erat, quia tot adipales & numerosis ferculis pragnantes mensae
 instruxi ac sybariticis conviviis grandes opum acervos dilapidari. Tertia
 erat, quia tot annis cum enormi damno pauperum, sordidum & in-
 fitientem Oeconomum sustinui, eique absolutum dominium commisi,
 quò tamen mutilatis pauperum eleemosynis & defraudatis operationibus
 salariis graviter fuit abusus; Ita mihi imputatur, quod per meos filios
 domesticos peccatur. Corripuit quidem acerrima crisi hunc Oeconomum
 Episcopus, eique in mandatis dedit, ut ocius totam summam tot
 annis depeculatam in misellos distribueret, at verò cum sciret, Episcopus
 post aliquot horas, prout ipse prædixit, funus futurum, juramentum
 palam asseruit, tantum non adesse, quantum vellet in pauperes Episcopus
 erogari. Ita suis cum magnatibus crudi ludunt economi; sed Deus
 didit perjurus, sic totum mammonam in salvo mansurum; sed Deus
 mox coelitus ostendit, quam promptè in perfidos Euclyones & pauperum
 sanguifugas romphæam expediat. Misit è cælo nullis nubibus obduc-
 tum ignivomum fulmen, quo in cineres & favillas mendax & perjurus
 oconomus redigeretur. Sic Regi saluberrimus timor injectus, re-
 movit præcordia, ut malò doctus alienò poenitentiam apprehenderet
 & omnem capiti suo incubantem poenam profligaret. His transactis
 suas in ædes regali ex tentorio delati sunt Episcopi, ubi sacris omni-
 bus ritu catholico expiatus uterque vitam mortalem pio fine con-
 plevit, meliorem in cælis auspiciaturus. En grande periculum, quòd
 suis cum ligandi & solvendi clavibus Confessarii subeunt, si clavibus

(27) S. Greg.
gor. M. ho-
mil. 40. in
Ev.

(28) Luc.
16.

(29) Sap. 6.

(30) Eccl.

1.

abutantur. Ne cæcutiant, ne conniveant, sed in omnibus & per omnia securi ambulent in spiritu & veritate, prout ratio muneris desuper dati exposcit. Acceperunt cœli Claves à Deo Deique in terris Vicario Petro, eum in finem, ut Clavibus hisce spiritualibus suis filiis ac filiabus piè candide consentibus regnum aperiant beatitudinis supremæ; caveant adeò ne suis portas occludant, quas potius debeant referare. Clauditur porta, si molliter, laxè ac dissolutè gravissimi peccatores tractentur, aut sine ulla crisi, sine ullo hortamine in silentio dimittantur, unde credant pœnitentes, tanti momenti non esse pravi peculii restitutionem, aliàs saltem aliquam mentionem facturis fuisset sacer Judex. Confessarii Officium est, peccatorum gravium numerum diligenter inquirere, circumstantias accurato examine scrutari, scelorum gravitatem ritè dimetiri, occasiones proximas soletter investigare, seriæ emendationis efficax propositum, & tam mammonæ quam famæ restitutionem ardentibus urgere, criminum commissorum dolorum inflammare, imparatos aut flecti ferreos sine absolutio- ne dimittere, paratis salutarem pœnitentiam peccatis commensuratam dictare, patris simul & judicis personam agere, nec potentum autoritate, nec divitum opibus, nec amicorum affectu, nec stibio aut cerussa, nec spe ulla sordidi lucelli, ad mitiorem sententiam inflecti. Sed quid ad nos Confessarii? viderint ipsi, quibus modis ac mediis ritè suo munere defungantur. Mens mea non est hos Judices sacros vel instruere vel cribrare. Mihi cum plebe negotium est.

Hactenus dicta non tantum Confessarios premunt, sed ipsos etiam Pœnitentes. Sermo à Jaënsi Episcopo ad Regem directus, palàm ostendit, quàm districtè Deus judicet ipsos Judices, ut adeò non obliquis aut retortis sed rectis & placidis oculis obiri mereantur omnes illi Confessarii, qui ore patulo candidè germanè scapham scapham nuncupant, & reiteratum scelus subinde peracerba crisi castigant. Hic & patri spirituali & filio ejus semper fuerit consultius, si fellè & aceto tot impia pravitates perplu- antur, quam si graves animarum plagæ blandius mulceantur. Dic, quæso, quid juvat periculoso ex morbo decubantem ægrum, si medicus ad lectum vocatus, exploratâ leviter arteriâ, sumpto haustu, narratâ Cardani fabulâ, edito cachinno & suspitato abutum præcipitet, nullò vel purgativò vel discutivò vel præservativò medicamine præscripto, ægrumque in statu quo relinquat sua cum infirmitate luctantem & sudantem, imò potius in pejorem statum conjiciat tacendo aut morbi gravitatem supprimendo. Videat hæc rusticus aut rudis idi-

ota, dicet per fidem, si, deliberatè corpus perdit & vitam. Alter qui iudicat, infans est, vel deterior insanò. Plutarcho teste seniper sunt graviores animæ morbi quàm corporis, in quem finem peculiarem librum memoratus Author conscripsit; hi sensibus subjacent, illi utut gravissimi vix percipiuntur. Accedat Medici taciturnitas & præcipitantia, pœnitus non curabitur æger. Pium ergo ac serium, sobrium & providum, candidum & solertem animi quærat Curio grandis flagitio faucius peccator; & si talem nactus est, ductum eius patienter suscipiat, retineat diligenter, & fortiter opere adimpleat. Actum est de salute, si quærat votis hujus seculi accommodus qui non medeatur sed blandiatur; qui non veritatem in faciem dicat, sed qui pœnitentiam obtrudat. Putridum sit membrum, ne alterum inficiatur, cæteriò opus est & amputatione juxta illud: *Ut corpus redimas, ferrum prosteris & ignis*. Nos tangi nolumus, nos pharmaca & amarus calculus devitamus & curari ardemus, quæ summa fuerit ineptia. Duro robore forti opus est euneo eoque repetito. *Timor Dei*, timor Orci per Confessarii justissimam crism præcordiis insertus *expellit peccatum* (30) Scriptura teste Pars est pœnitentiæ Confusio, quam parit correctio. Sic pectora purgantur & limantur. Sic Deus placatur; sic Anima gloriatur sempiternæ. Quantus pœnitentiæ hujus fautor sit S. Petrus vidimus ex Illiberiano Episcopo. Nisi cum Petro perpetim flente pœnitentiam captemus seriam, perennem, frustra nobis cœlestis Clavicularii patrocinium adpromittimus. Petro pœnitenti assimulemur in vita, & usus Clavium nos fau-

